

Arrest

nr. 186 820 van 15 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guinese nationaliteit te zijn, op 8 mei 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 april 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 januari 2017 een asielaanvraag in. Hij legde zijn binnenlands paspoort voor.

1.2. Uit vingerafdrukkenonderzoek bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker genomen werden op 10 juni 2016 in Trapani (Italië).

1.3. Op 28 februari 2017 werd een verzoek tot overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 28 maart 2017 werden de Italiaanse instanties op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

1.4. Het bestuur weigerde verzoeker op 28 april 2017, onder een bijlage 26quater, het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Guinee van Peul afkomst verklaart te zijn, werd op 17.01.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 25.01.2017 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 10.06.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst en diezelfde dag nogmaals in Italië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 06.02.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij op 05.01.2016 vertrokken te zijn vanuit Boke (Guinee) en stelde hij eerst per auto naar Mali te zijn gereisd waar hij ongeveer 2 dagen te Bamako (Mali) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per bus verder door naar Niger waar hij 3 maanden te Agadez (Niger) verbleef alvorens per auto door te reizen naar Libië. Betrokkene verklaarde in Libië 3 maanden te Saba (Libië) alsook 3 maanden te Tripoli (Libië) te hebben verbleven alvorens per vrachtwagen en zodiak door te reizen naar Italië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 10.06.2016 in Italië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst en dat diezelfde dag asiel vroeg in Italië.

Betrokkene ontkende aanvankelijk dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië maar bevestigde na confrontatie met het EURODAC-resultaat dat zijn vingerafdrukken in Italië geregistreerd werden. Betrokkene verklaarde in Italië 3 dagen in een opvangcentrum op Sicilië alsook 2 maanden in een opvangcentrum te Torino (IT) te hebben verbleven alvorens per trein door te reizen naar Frankrijk waar hij ongeveer 1 maand op straat te Marseille (FR) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per bus verder door naar België. Betrokkene verklaarde op 17.01.2017 gearriveerd te zijn in België en vroeg asiel in België op 25.01.2017.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen.

De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn vader reeds in België woont. Met betrekking tot een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 stelde betrokkene nogmaals graag bij zijn vader te zijn maar verklaarde hij ook geen probleem te hebben tegenover Italië. Betrokkene verklaarde dus dat zijn vader reeds in België verblijft. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de vader van betrokkene (DIALLO, Mamoudou, 30.06.1970) over de Belgische nationaliteit beschikt en heden te Brussel (BE) verblijft samen met zijn echtgenote en meerderjarige zoon. Betrokkene stelde verder ook dat zijn minderjarige broer (DIALLO, Maliki) en zus (DIALLO, Lama) tevens ook bij zijn vader in België verblijven. Daarnaast stelde betrokkene ook een meerderjarige zus te hebben (DIALLO, Mariama, 20 jaar oud) die volgens hem vermoedelijk te Lille (FR) zou verblijven.

Op 28.02.2017 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op

28.03.2017 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wensen hieromtrent nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in België dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn vader reeds in België woont en stelde daarbij ook graag bij zijn vader te zijn in plaats van te worden overgedragen naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als

indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende vader van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Italië België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en tevens ook geen medicatie te nemen met uitzondering van een zalf die hij verkreeg voor een huidirritatie. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. Daarnaast merken we op dat betrokkene geen melding maakte van enige gezondheidsproblemen bij zijn in België verblijvende vader. Verder verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor in België d.d.06.02.2017 nog geen contact te hebben opgenomen met zijn in België verblijvende vader. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende vader zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de vader van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. We verwijzen verder ook naar het feit dat de terugname van betrokkene door onze diensten aan Italië verzocht werd op grond van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". De terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 impliceert daarbij ook dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Verder merken we met betrekking tot aan Italië overgedragen personen op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo verwijzen we onder meer naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40). Verder merken we op dat het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus

2015 een omzetting vormt van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming ('opvangrichtlijn'). Deze Richtlijn laat toe dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. We merken op dat het loutere gegeven dat een beslissing tot intrekking van dergelijke materiële opvangvoorzieningen, omdat een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging of toestemming verlaat, niet per definitie een reëel risico vormt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Bovendien verwijzen we ook naar het meest recente rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH, wat tevens ook wordt aangehaald door de advocaat van betrokkene ('Schweizerische Flüchtlingshilfe' – Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, verder SFH-rapport genaamd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. Daarin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er een procedure voorzien is voor het verkrijgen van opvang. De betrokkene dient desgevallend een afspraak te maken met de bevoegde prefectuur en uit te leggen waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is in dat geval aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel (pagina 28). Ons inzien maakt de betrokkene niet aannemelijk dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië. Bovendien vindt de mogelijkheid om de materiële opvang in te trekken steun in artikel 20, lid 1, a van de Richtlijn 2013/33/EU en komt Italië daarmee niet tekort aan de verplichtingen uit deze Richtlijn. We benadrukken verder ook dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit impliceert daarbij ook dat Italië verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen problemen te hebben betreffende zijn gezondheidstoestand en dat hij tevens ook stelde geen medicatie te nemen met uitzondering van zalf tegen een huidirritatie. Betrokkene bracht tot op heden in het kader van zijn asielprocedure dan ook geen medische attesten of andere documenten aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder verwijzen we desbetreffend ook nogmaals naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

Indien er verder verwezen zou worden naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland, waarin gesteld wordt dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid, merken we op dat dit arrest stelt dat een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kan betekenen. We benadrukken echter dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1998 geboren alleenstaande. We benadrukken hierbij ook nogmaals dat betrokkene tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassenen

alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

We benadrukken verder ook dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM ook hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde hierin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

We merken desbetreffend ook op dat het AIDA-rapport meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64). Het AIDA-rapport belicht dan ook de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60).

Zo blijkt uit het AIDA-rapport dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublinterugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublinterugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië. Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet

kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italyplans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>). Dit toont alvast ook aan dat er door de Italiaanse overheid tal van inspanningen geleverd worden om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen en Italië heeft dan ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein. Het staat derhalve buiten kijf dat Italië de nodige inspanningen levert om in opvang te voorzien.

Dit wordt tevens ook bevestigd door de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor waarin hij verklaarde in Italië de mogelijkheid te hebben gehad om in opvangcentra te op Sicilië en te Torino (Italië) te verblijven.

Recente informatie wijst er dus op dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers na de eerstelijnsvoorzieningen doorstromen naar de tweedelijnsopvang, in het zogenaamde SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden. Daarenboven kunnen geenszins concrete elementen worden aangehaald die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA- of SPRAR-centra, in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijk onmenselijke toestanden zouden voordoen die de grondrechten van betrokkene zouden aantasten. Zo wordt in het AIDA-rapport gesteld: "nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the effective number of asylum seekers hosted compared to the actual capacity of the centre, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre" (p. 73). Verder wensen we ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie, blijkt zeer duidelijk dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken verder ook dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen melding maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verklaarde betrokkene geen problemen te hebben met Italië. Verder benadrukken we dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen omwille van de massale en continue toestroom van vluchtelingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers

in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dat er zich in individuele gevallen problemen kunnen voordoen, doet derhalve geen afbreuk aan het gegeven dat Italië grote inspanningen doet, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer ook naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopieën van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt dan ook besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten".

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moelijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 3 en 17 van de Dublin III verordening, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve beslissingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het rechtmatig vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt: *“Overwegende dat de bestreden beslissing gesticht is op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 25(2) van de Dublin III verordening; Dat verwerende partij van oordeel is dat Italië de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;*

1. De verzoeker is 18 jaar oud. Hij wordt 19 in december 2017. Men dient de tegenpartij eraan te herinneren dat de jonge leeftijd van de verzoeker, al is deze niet minderjarig, een belangrijke rol speelt in zijn dossier. Zo verstaat men onder 'kwetsbaarheid' niet alleen minderjarigheid maar ook een gebrek aan ervaring, aan de capaciteit om op eigen benen te staan. Verzoeker was minderjarig toen hij volgens de EUODAC-database in Italië werd geregistreerd. Hij was sinds 18 dagen meerderjarig toen hij asiel aanvraagde in België. De verzoeker is jong en heeft slechts vijf maanden geleden de meerderjarigheid bereikt. Hij is nog steeds kwetsbaar gezien zijn jonge leeftijd. Men herinnert de verwerende partij eraan dat minderjarige kinderen naar een gesloten centrum brengen verboden is bij wet. De verzoeker was vijf maanden geleden nog minderjarig. Aanhalen dat de verzoeker, nu hij wettelijk meerderjarig is, niet meer kwetsbaar is en in een gesloten centrum mag worden opgevangen ontbreekt volledig aan ernst. Er moeten vragen worden gesteld bij zulk een schandalige praktijk. Men verwijst in deze context overigens naar het arrest EHRM, Tarakhel./Zwitserland van 3 november 2014 dat hieronder naderhand wordt besproken.

2. De jonge leeftijd van verzoeker is eveneens problematisch op het vlak van zijn recht tot privé en familiaal leven, krachtens artikel 8 van het EVRM. In België verblijven verschillende familieleden van verzoeker:

- DIALLO Mamoudou met zijn echtgenote en zijn meerderjarige zoon
- DIALLO Maliki en DIALLO Lama, zijn minderjarige broer en zus

Bijgevolg beschikt verzoeker in België over 6 rechtstreekse familieleden. Hij heeft met DIALLO Mamoudou contact opgenomen van zodra hij werd gedetineerd in het gesloten centrum. De Heer DIALLO Mamoudou is nu zijn steun en toeverlaat en zijn rechtstreeks contact met de buitenwereld. De raadsvrouw van verzoeker communiceert eveneens via de Heer DIALLO Mamoudou. De Heer DIALLO is bereid om de verzoeker financieel te ondersteunen. Verzoeker heeft nog maar net de meerderjarigheid bereikt en heeft nog steeds nood aan een familiaal netwerk om zich te oriënteren in het leven. Nu hij dit netwerk opnieuw in België heeft opgepikt, na zijn gezin te hebben achtergelaten in Guinee, kan men hem geen terugkeer opleggen zonder ernstige schade toe te richten aan de opgroei van verzoeker. Men dient rekening te houden met deze kwetsbaarheid. De verzoeker kent bovengenoemde familieleden van in het verleden, in Guinee. Hij heeft de tijd niet gehad om sinds zijn aankomst in België het nodige te doen om met de Heer DIALLO Mamoudou en zijn gezin contact op te nemen en bij hem te verblijven. Het gebrek aan familiaal - en privéleven aanhalen omdat de verzoeker niet bij de Heer DIALLO Mamoudou verblijft ontbreekt dusver aan ernst. Artikel 8 van het EVRM moet nageleefd en toegepast worden.

a) Stuk 1 van het middel: het bestaan van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en m.b.t de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië.

1. Overwegende dat de bestreden beslissing gestaafd is op artikel 25(2) van de Dublin III Verordening; Dat verwerende partij beweert: “Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd” (bestreden beslissing, p. 1); Dat verwerende partij erkent dat Italië geen antwoord heeft gegeven aan het verzoek tot overname die aan de Italiaanse autoriteiten werd gericht op 28.01.2017; Dat dit, allerminst, aanduidt dat de Italiaanse autoriteiten geen gevolg (kunnen) geven aan de verzoeken die hen gestuurd worden in het kader van de behandeling van asielaanvragen; Dat dit het vermogen van de Italiaanse autoriteiten om hun plichten ten aanzien van de kandidaat-vluchtelingen, te eerbiedigen, in vraag stelt; Dat de verzochte lidstaat voor overname Italië is, waar de overbevolking van de meest opvangcentrums een onbetwistbare feit is waarvan verweerder kennis had of had moeten hebben op het moment van de bestreden beslissing, zoals verzoeker dat zal aantonen in huidige beroep;

2. Overwegende dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met artikel 3.2, al.2 en 3 van de Dublin III Verordening, de welke bepaalt: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat”. Dat, in toepassing van het Europees rechtspraak en du Dublin III verordening, verzoeker niet mag overgemaakt worden naar een lidstaat waar hij het risico loopt tot behandelingen die een schending vormen van artikel 3 EVRM wegens systematische en/of structurele tekortkomingen zowel i.v.m het asielprocedure als met de onthaal- en opvangvoorzieningen van de kandidaat-vluchtelingen. Dat, in casu, Italië niet als de bevoegde lidstaat beschouwd mag worden voor de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming van verzoeker omwille van de structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure van de kandidaat-vluchtelingen en hun opvang; Dat deze tekortkomingen bevestigd zijn door verschillende objectieve informatiebronnen; Dat verzoeker U deze bronnen zal voorstellen en, ten gevolge, U zal aantonen dat Italië niet als de bevoegde lidstaat beschouwd kan worden;

3. Overwegende dat, ten eerste, verwerende partij schrijft: “Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt”; Dat het arrest M.S.S. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna “EHRM”), en het arrest NS van de Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna “HJEU”) een einde hebben gezet aan het automatisch vermoeden van de eerbiediging van de rechten van de mens door elk lidstaat wegens het louter feit dat de Staat het EVRM heeft ondertekend; Dat de risico tot een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM in concreto onderzocht moet worden door verwerende partij; Dat verzoeker een kandidaat-vluchteling is; Dat elk kandidaat-vluchteling een uiterst kwetsbare profiel heeft; Dat omwille de tekortkomingen van Italië inzake de opvang en onthaalvoorzieningen, verzoeker een reële risico loopt om in een overbevolkte opvangcentrum geplaatst te worden waar mannen samen met vrouwen opgehoopt zijn, zonder enige privacy; Dat de mogelijkheid bestaat dat verzoeker zelf geen plaats krijgt in een opvangcentrum, wegens de overbevolking van de meeste opvangcentrums en een toenemende instroom van vluchtelingen en migranten in Italië, en ten gevolge, het risico loopt op straat te beëindigen; Dat verwerende partij de “Tarakhel rechtspraak” van de EHRM aanneemt maar van oordeel is dat deze in huidige zaak niet van toepassing zou zijn omdat verzoeker een alleenstaande man zonder kind is (bestreden beslissing p. 3) (EHRM, Tarakhel./Zwitserland, 3 november 2014); Dat de EHRM in verschillende zaken nochtans heeft geoordeeld dat bij het onderzoek tot het lopen van een risico tot vernederende of onmenselijke behandelingen in geval van een verwijdering, rekening gehouden moest worden met alle mogelijke gevolgen, en dit, met oog op de algemene situatie in het verzochte land voor overname – in casu Italië – en de persoonlijke gegevens van de betrokkene (zie o.a.: EHRM, Y./Russia, 4 december 2008, §78; Saaïd./ Italië, 28 februari 2008, §128 – 129; Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 108in fine); Dat in een recent arrest, Uw Raad, overeenkomstig met de rechtspraak van de EHRM, geoordeeld heeft dat “Afin d’apprécier s’il y a des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel de traitement prohibé par l’article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l’existence d’un

risque de mauvais traitement, il y lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante » (Vrije vertaling: Om na te gaan of er gegronde redenen zijn om waar te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt tot een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, maakt de Raad toepassing van de indicaties gegeven door het EHRM. Hieromtrent heeft het EHRM geoordeeld dat, om de werkelijkheid van een risico tot onmenselijke behandelingen na te gaan, de mogelijke gevolgen van de verwijdering van verzoeker in de verzochte lidstaat moeten worden onderzocht met oog op de algemene situatie in het land en de feiten eigen aan de zaak) ; Dat in een recent arrest n° 161 616 van 9 februari 2016, Uw Rechtspraak nog geoordeeld heeft betreffende en terugkeer naar Italië dat : *“Le Conseil estime dès lors, qu’au vu desdites informations, évoquées ci-avant, dont disposait la partie défenderesse, il appartenait à celle-ci, à tout le moins, d’examiner le risque invoqué par la partie requérante, à savoir celui que le requérant se retrouve sans hébergement, et sans les moyens de pourvoir à ses besoins élémentaires (laquelle situation serait constitutive d’une violation de l’article 3 de la CEDH), en tenant compte de la situation actuelle invoquée et étayée par la partie requérante, ainsi que des éléments particuliers propres à son cas, ne fussent-ils pas jugés comme étant des éléments susceptibles d’établir une « vulnérabilité aggravée » »* (Vrije vertaling : De Raad is derhalve van oordeel dat, gelet op de informatie hierboven vermeld, ter beschikking van de tegenpartij, het tot de laatste behoorde om, op zijn minst, de door verzoeker aangevoerde risico's te onderzoeken, namelijk dat verzoeker zonder accommodatie en zonder de middelen om te voorzien in zijn basisbehoeften zou zijn (welke situatie een schending van artikel 3 EVRM zou zijn), rekening houdend met de huidige ingeroepen situatie en ondersteund door de verzoeker, evenals speciale overwegingen met betrekking tot zijn zaak, zelfs als deze elementen niet kunnen worden beschouwd als zijnde een “erge vulnerabiliteit”). Dat verwerende partij, ten gevolge, niet toegestaan is te beweren, zonder enige nauwkeurig onderzoek van de situatie van alleenstaande vluchtelingen in Italië, en zonder enige waarborg van Italië m.b.t de opvang, het onthaal en de asielpprocedure van verzoeker eenmaal hij in Italië zou zijn, dat ‘Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek’(bestreden beslissing, p. 5) ; Dat verwerende partij, tenminste, individuele waarborgen had moet verkrijgen van de Italiaanse autoriteiten; Dat ze deze niet eens heeft gevraagd; Dat het louter feit dat de Italiaanse instantie 7 dagen vooraf in kennis zullen gebracht worden van de overdracht in geen geval een waarborg is ten aanzien van de opvang van verzoeker en zijn toegang tot een effectieve asielpprocedure, des te meer dat de Italiaanse instanties geen antwoord hebben gegeven aan het verzoek tot overname van de verwerende partij d.d. 9.08.2016 ; Dat verwerende partij de situatie in Italië van de alleenstaande mannen kandidaat-vluchtelingen en/of Dublin returnee had moeten onderzoeken en van de Italiaanse instanties, de waarborgen had moeten verkrijgen ten aanzien van de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielpprocedure in Italië die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten; Dat verwerende partij, noch de situatie van alleenstaande mannen kandidaat-vluchteling en/of Dublin returnee heeft onderzocht, noch waarborgen heeft gevraagd en gekregen van de Italiaanse instanties m.b.t. de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielpprocedure in Italië die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten; Dat, ten overvloede, verzoeker volhardt dat de opvangvoorzieningen in Italië niet overeenkomen met de vereisten van artikel 3 EVRM;

4. Overwegende dat, ten tweede, verwerende partij schrijft: *“Daarnaast werd er de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de “Dublin-verordening” overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat “Dublin terugkeerders” intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake. [...] Algemeen zijn wij dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden”* (bestreden beslissing, p.4). Dat Uw Rechtspraak in een heel recent arrest van 6 juni 2016 n°169 039 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen voor en volwassene zonder kind, stellende dat de Dienst Vreemdelingenzaken de huidige situatie van Dublin Returnees in Italië had moeten analyseren daar de niet-automatische verlenging van de specifieke opvanginitiatieven voor Dublin Returnees een reëel risico meebrengt voor behandelingen verboden door artikel 3 EVRM : *“De Raad stelt vast dat uit deze omstandige motivering evenwel nít uitdrukkelijk blijkt dat de specifieke groep van Dublin-terugkeerders eveneens toegang heeft tot voormelde andere*

opvangstructuren, nu uit paragraaf 5 van pagina 64 van het AIDA rapport, waarnaar word verwezen in de bestreden beslissing, blijkt dat de specifieke opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders eind juni 2015 werden stopgezet. De verwerende partij bespreekt de gevolgen van de aanhoudende instroom van immigranten in Italië op de andere opvangstructuren, maar geeft niet aan dat deze opvangstructuren ook openstaan voor de specifieke groep van Dublin-terugkeerders waartoe verzoekster behoort. Wat de huidige opvangsituatie is voor Dublin-terugkeerders in Italië in het licht van de stopzetting van de specifieke opvangstructuren eind juni 2015 en de aanhoudende instroom van immigranten in Italië, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Hierbij moet nog worden aangestipt dat er slechts sprake is van een stilzwijgend akkoord vanwege de Italiaanse overheden inzake de aanvraag tot overname. Een nauwgezet onderzoek is nodig, des te meer wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat er kritische kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij bepaalde aspecten van de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen. De verwerende partij stelt de Italiaanse overheid zich niet onverschillig opstelt en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden, maar dit biedt geen antwoord op de vastgestelde niet-automatische verlenging van specifieke opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders, die, zoals blijkt uit het partieel geciteerde AIDA rapport, eind juni 2015 werden stopgezet. Noch kan hieruit worden afgeleid dat andere opvangstructuren worden opgesteld voor Dublin-terugkeerders". Dat de verwerende partij stelt dat "Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten" Dat deze elementen echter niet aanduiden hoeveel plaatsen er op dit moment beschikbaar zijn en of er weldegelijk een plaats vrij is voor verzoeker ; Dat Italië, en ten gevolge verwerende partij, daar geen antwoord aan kan geven aangezien niets voorzien is; Dat de verwerende partij zelf toegeeft dat er inderdaad kritische bemerkingen geplaatst worden door de bronnen die hijzelf naar voren brengt ; Dat Uw Raad, betreffende de opvangplaatsen voorzien voor Dublin-terugkeerders heel recent hetvolgende heeft gesteld (Arrest n° 173 556 van 24.08.2016, schorsing in UDN) : Dat in casu er ook niet gesproken kan worden van een voldoende nauwkeurig en volledig onderzoek naar de actuele opvangsituatie van verzoeker bij een overdracht naar Italië. Dat Uw Raad, in een arrest van 12.06.2016 (CCE 175 527) : Dat er dus, in het licht van bovenstaande elementen een reële risico bestaat dat verzoeker niet opgevangen wordt, allerm minst niet opgevangen wordt in omstandigheden die overeenkomen zowel met de vereisten van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest, als met de vereisten van de Europees rechtstelsel inzake de rechten van asielzoekers, als ze in Italië word overgebracht;

5. Overwegende dat, ten derde, verwerende partij schrijft: "Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. [...] Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake erkenning als vluchteling of als persoon die de internationale bescherming behoeft zoals die zijn vastgesteld in de Europese richtlijnen 2011/35/EU en 2013/232/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering" (beslissing p. 5); Dat, echter het risico tot een schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van vluchtelingen en migranten in Italië, bevestigd is; Dat uw Raad de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten in het kader van een Dublin procedure waar Italië de beweerde bevoegde lidstaat was, nietig heeft verklaard en de uitvoering ervan heeft geschorst omwille de algemene situatie die er heerst m.b.t. de asielprocedure en de opvangvoorzieningen (nl. arrest n° 137.696, d.d. 30.01.2015, arrest 138.525, d.d. 13.02.2015, arrest 175 527, d.d. 12.02.2016, arrest 169 039, d.d. 3.06.2016, arrest 173 556, d.d. 24.08.2016); Dat de Raad van State te Nederland de schorsing van een beslissing tot overdracht naar Italië ook heeft bevolen omwille de gebreke m.b.t. opvangvoorzieningen van de asielzoekers, de toegang tot de asielprocedure en het verschaffen van ondersteuning en faciliteiten aan asielzoekers (Voorzitter, Afdeling Bestuursrechtspraak, RvS (Mr HENT), 5 juni 2014, 201403712/2/V4) - <http://www.kruispuntmi.be/nieuws/nederlandse-raad-van-state-schorst-dublin-overdracht-naar-italie>). Dat Uw Raad per arrest d.d. 12 februari 2016 bevestigt dat de situatie in Italië, betreffende de tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang en onthaalvoorzieningen van asielzoekers, een feit dat algemeen bekend is en dat de Raad deze situatie niet kan ontkennen ;

6. Overwegende dat, ten vierde, verwerende partij schrijft: "De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereniteitsclausule van Vordering 604/2013 (...). We zijn van oordeel dat

bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden”; Dat in huidig geval het geen kwestie is van een forum shopping waarbij verzoeker de lidstaat waar ze zijn asielaanvraag indient zou kiezen – quod non – maar wel een kwestie van menswaardigheid en de eerbiediging van de fundamentele rechten van elke persoon die tot internationale bescherming verzoekt; Dat verzoeker betwist dat Italië bevoegd is om zijn asielaanvraag te behandelen, niet dat hij zich niet in Italië heeft begeven vooraleer hij een asielaanvraag indiende in België, doch dat de opvangvoorzieningen en de asielpcedure in Italië een schending vormen van de EVRM en de Europese vereisten m.b.t. de asielpcedure in de lidstaten; Dat, bovendien, verwerende partij de tekortkomingen in Italië uitdrukkelijk erkent aangezien ze de kritische bemerkingen bij bepaalde aspecten niet betwist en toegeeft dat de Italiaanse instanties het nodige zouden ondernemen – quod non – om deze tekortkomingen te overheersen; Dat het louter feit dat een lidstaat maatregelen neemt om de tekortkomingen proberen te overheersen en zich “niet onverschillig opstellen” tegenover de vele kanttekeningen, in geen geval een aanwijzing is dat verzoeker niet blootgesteld kan en zal worden aan vernederende en onmenselijke behandelingen in geval van een overdracht naar die lidstaat, in casu Italië; Dat Uw Raad, in een arrest d.d. 9.02.2016 en d.d. 16.02.2016, bevestigde dat « Le Conseil observe qu’il ressort des informations soumises à son appréciation que, malgré les mesures mises en œuvre par les autorités italiennes, il n’est nullement garanti que tout demandeur d’asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri –, ou qu’il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres d’accueil étant régulièrement dépassées –, le temps de l’examen de la demande d’asile. La circonstance que la situation de l’Italie n’est pas comparable à celle de la Grèce telle qu’examinée par la Cour EDH dans l’arrêt M.S.S., ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision, ne permet pas d’énervé ce constat » (vrije vertaling: De Raad stelt vast dat de informatie die tot zijn appreciatie is gebracht bevestigt dat, niettegenstaande de door de Italiaanse autoriteiten genomen maatregelen, er absoluut niet gewaarborgd is dat iedere asielverzoeker die in Italië aankomt opgevangen zal worden door de Italiaanse autoriteiten – en hem zo een dak verschaft –, of dat hij niet gedwongen zal zijn om in uiterst moeilijke omstandigheden zal moeten verblijven – de maximale capaciteiten van de opvang centra’s zijn regelmatig overschreden –, de tijd van zijn asielaanvraag behandeling. Het feit dat de situatie in Italië niet vergelijkbaar is met deze die heerst in Griekenland, zoals verwerende partij het onderlijnt, verandert niets aan deze vaststelling); Dat de EHRM herhaalt dat de omstandigheden van een instroom van vluchtelingen en migranten in geen geval de Staat vrijstelt van haar plicht één ieder, o.a. de vluchtelingen en migranten, de eerbiediging van haar fundamentele rechten en het respect voor de menswaardigheid te waarborgen (zie, o.a. EHRM, 1 september 2015, Khlaifia e.a. / Italië, req. n° 16483/12, §128); Dat “Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” ; Dat ten gevolge, de rechtsleer van de zaak Khlaifia e.a./ Italië van toepassing is zowel tegenover vluchtelingen die gedetineerd zijn, als tegenover vluchtelingen die niet gedetineerd zijn; Dat de zaak Khlaifia e.a./ Italië herhaalt en benadrukt dat, in geen geval, de toestroom van vluchtelingen en excuses kunnen zijn voor een lidstaat om zijn plichten ten aanzien van de vluchtelingen niet te eerbiedigen; Dat Uw Raad beoordeelde dat het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld wordt op basis van de omstandigheden “waarvan verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing” (RvV, arrest n° 137.096, d.d. 30 januari 2015); Dat op dat ogenblik verwerende partij kennis had van verschillende tekortkomingen in Italië ten aanzien van de asielpcedure en de opvangvoorzieningen van asielzoekers; Dat ze, ten gevolge, verplicht was artikel 3.2 van de Dublin III Verordening toe te passen, en zich bevoegd verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker; Dat andersom acteren een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest inhoudt, de welke de verantwoordelijkheid van de Belgische Staat meeneemt;

7. Overwegende dat, in een vijfde punt, met betrekking tot de opvangvoorzieningen in Italië, Me M. LYS in januari 2015 een artikel publiceerde “Au delà de l’arrêt Tarakhel : le Conseil du contentieux des Etrangers impose une analyse individuelle et approfondie de la situation des demandeurs d’asile renvoyés en Italie, indépendamment de la vulnérabilité de son profil” Dat de auteur schrijft : « A titre d’exemple, selon le rapport AIDA, l’Italie compterait au 19 mars 2014, tous centres confondus, un peu plus de 21 000 places d’accueil (voy. p. 49 du rapport). Or, selon les déclarations faites par le Ministre de l’Intérieur le 23 novembre 2014, pas moins de 56 000 demandes d’asile avaient été introduites à

cette date en Italie”; (Vrije vertaling: Ten voorbeeld, volgens het rapport AIDI, zijn er op 19 maart 2014, alle centra erin begrepen, een beetje meer dan 21.000 opvangplaatsen (zie p. 45 van het rapport). Echter, volgens de declaraties van de Minister van Binnenlandse zaken d.d. 23 november 2014, werden er minstens 56.000 asielaanvragen ingediend op die datum in Italië); Dat in de zaak Khlaifia e.a./ Italië, de EHRM vaststelt dat de klachten van de betrokkene m.b.t. de onmenselijke opvangvoorzieningen bevestigd zijn door verschillende bronnen, nl. “Le rapport de la commission extraordinaire du Sénat en Amnesty International (EHRM, 1 september 2015, Khlaifia e.a. / Italië, req. n° 16483/12, §130); Dat de EHRM concludeert dat ze « n’a pas de raison de douter de la véracité de ces constats, opérés par une institution de l’Etat défendeur lui-même. Elle rappelle souvent avoir attaché de l’importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d’associations internationales indépendantes de défense des droits de l’homme telles qu’Amnesty International » (Ibidem, §132) ; (Vrije vertaling: “heeft geen redenen om van de betrouwbaarheid van deze vaststellingen in vraag te stellen, de welke werden gedaan door een instantie van de verwerende Staat zelf. Ze herhaalt vaak het belang dat ze besteedt aan informatie van de recente rapporten van internationale en onafhankelijke organisaties ter verdediging van de rechten van de mens, zoals Amnesty International”); Dat, m.b.t. tot de feiten eigen aan de zaak Khlaifia e.a./ Italië, “Cependant, la Cour transcende le cas d’espèce qui lui était soumis en affirmant clairement des balises devant entourer le contrôle, tant le sien que celui des juges nationaux, des violations alléguées de l’article 3 CEDH en ce qui concerne les conditions d’accueil des demandes d’asile, singulièrement en Italie. Si elle rappelle que les mauvais traitements doivent atteindre un seuil minimum de gravité pour tomber sous le coup de l’article 3 de la CEDH, elle affirme également que la surpopulation (en l’espèce dans un centre d’accueil) peut constituer l’élément central à prendre en compte dans l’analyse de la violation alléguée de l’article 3 de la CEDH » ; (Vrije Vertaling: Toch overstijgt het Hof de zaak die hem voorgelegd is en stelt duidelijk de voorwaarden die de controle moeten omringen, zowel de zijne als die van de nationale rechters, van de vermeende schendingen van artikel 3 EVRM betreffende de opvang van asielzoekers, met name in Italië. Hoewel ze eraan herinnert dat mishandeling een minimumniveau van ernst moeten bereiken om binnen werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM te vallen, zegt ze ook dat overbevolking (in dit geval in een opvangcentrum) een centraal element kan zijn waarmee rekening gehouden moet worden bij de analyse van de vermeende schending van artikel 3 EVRM). Dat verwerende partij de tekortkomingen van Italië inzake de onthaal- en opvangvoorzieningen niet ontkend aangezien ze zelf schrijft: “We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden”; Dat Uw Raad in het arrest 175.527, d.d. 12 februari 2016 bevestigt dat “Le Conseil souligne ensuite qu’il peut tirer comme enseignement des arrêts récents de la Cour européenne des droits de l’homme que, si la situation de l’Italie ne peut en rien être comparée à celle de la Grèce, il convient, au vu de la situation délicate et évolutive y prévalent, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III soient pris avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur base des informations actualisées (Cour EDH, 4 novembre 2014, Tarakhle v. Suisse ; Cour EDH, 5 février 2015, A.M.E. v. Pays-Bas ; Cour EDH, 30 juin 2015, A.S. v. Suisse) ainsi que des éléments propres au cas du requérant » ; (Vrije vertaling : De Raad onderlijnt vervolgens dat er uit de recente rechtspraak van de EHRM vastgesteld kan worden dat, alhoewel is de situatie in Italië niet vergelijkbaar met de situatie in Griekenland, de zorgwekkende en evolutieve situatie die er heerst, verplicht de bevoegde instantie, in de beslissingen omtrent dossiers waarin een overdracht naar Italië voorzien is in toepassing van de Dublin III verordening, met uiterst veel zorgvuldigheid te werk gaan, wat allermindst inhoudt dat een volledige en nauwkeurige onderzoek plaats vind, op basis van de actuele informatie (Cour EDH, 4 novembre 2014, Tarakhel v. Suisse ; Cour EDH, 5 février 2015, A.M.E. v. Pays-Bas ; Cour EDH, 30 juin 2015, A.S. v. Suisse) en op basis van de feiten eigen aan de zaak); Dat overeenkomstig met de rechtspraak van Uw Raad, die toepassing maakt van de rechtspraak van de EHRM, voldoet het niet dat verwerende partij enkel de algemene situatie in Italië onderzoekt; Dat, in casu had verwerende partij, de situatie van vluchtelingen alleenstaande mannen in Italië moeten onderzoeken en waarborgen eisen van Italië; Dat dit onderzoek niet werd gedaan; Dat bovendien, verwerende partij zelf erkend, in de bestreden beslissing, de er in Italië structurele problemen heersen m.b.t. zowel, de asielprocedure, als de opvang- en onthaalvoorzieningen; Dat, zodoende, had verwerende partij nog meer inzet moeten doen om met nauwkeurigheid alle mogelijke gevolgen te kennen van een overdracht van verzoeker naar Italië; Dat verzoeker stelt vast dat dit onderzoek niet werd gedaan en dat, wegens de algemene dramatische situatie in Italië en het gebrek aan enige waarborg van de Italiaanse autoriteiten m.b.t. zijn opvang en onthaal alsook tot zijn toegang tot een effectieve asielprocedure overeenkomstig met de Europese vereisten, verzoeker een reële risico loopt

blootgesteld te worden aan een door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest verboden behandeling; Dat de EHRM in de bovengenoemde zaak *Khlaifia e.a./ Italië* beoordeelt dat de gebreke aan plaatsen en de overbevolking in de opvang centra een centraal element is in het onderzoek van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM; Dat de tekortkomingen van Italië in de opvang en onthaalvoorziening niet betwist, noch betwistbaar zijn; Dat, ten gevolge er een reële risico is dat verzoeker word blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest; Dat verwerende partij kennis heeft, of allerm minst had moeten hebben, van de tekortkomingen in Italië, en ten gevolge, niet toegelaten is verzoeker naar Italië te verwijderen waar ze een risico loopt tot een schending van haar fundamentele rechten en de menswaardigheid; Dat zodoende, verwerende partij artikel 3.2. van de Dublin III Verordening schendt, alsook artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest;

8. Overwegende dat, ten zesde, verwerende partij schrijft: "Het louter feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandelingen van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen" (nl. een reële risico tot het blootstellen aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest); Dat verwerende partij alweer erkent dat Italië trotseert met opvang- en onthaalvoorzieningen, alsook met asielprocedures tekortkomingen; Dat "Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" ; Dat de rechtspraak van de EHRM bevestigt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM "er in hoofde van de Gemachtigde bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling" (RvV, arrest 137.696, d.d. 30.01.2015 verwijzend naar EHRM, 15 november 1996, nr. 22414/93 *Chahal v. Verenigde Koninkrijk*, par. 96; EHRM, 11 juli 2000, nr. 40035/98, *Jabari v. Turkije*, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02; *Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland*, par. 448); Dat, wegens de niet betwiste tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië en het gebrek aan enig daadwerkelijke waarborg van de Italiaanse instanties hieromtrent, is verwerende partij niet toegelaten te beweren dat " Het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België";

9. Dat in het rapport n° 13531 d.d. 9 juni 2014 en getiteld « *L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes* » (stuk 3), heeft de Raad van Europa verklaart dat : « des efforts louables ont permis aux autorités italiennes et à leurs partenaires de répondre aux urgences, mais de nombreux problèmes d'ordre structurel subsistent dans la politique italienne de migration et des mesures s'imposent pour adapter le système aux besoins ».

(Vrije vertaling: loffelijke inspanningen hebben de mogelijkheid gegeven aan de Italiaanse autoriteiten en aan hun partners om aan de spoedgevallen te beantwoorden, maar veel structurele problemen blijven bestaan in de Italiaanse migratie politiek en maatregelen moeten genomen worden om het systeem in overeenstemming te zetten met de behoeften). Dat structurele problemen van de opvang in Italië aangescherpt zijn door het massaal en continu aankomst van personen; Dat de massale aankomst van migranten en asielzoekers in vergelijking gezet moet worden met het aantal beschikbare onthaalplaatsen in Italië: « The number of places in these projects is very limited. [...] The FER projects offer a total of 220 places for Dublin returnees. There were 3,551 Dublin returnees in 2012. Of these, 1,819 arrived in Malpensa, although there are only 35 FER places in Varese. Another 2,256 people were transferred to Rome where there are 150 FER places. The FER places are not open to the largest group of returnees – those with protection status in Italy. In addition, both the length of stay and the project duration are generally limited. These projects can therefore only offer temporary accommodation for some Dublin transferees, but they do not result in a significant increase in accommodation capacity in Italy" Dat volgens het rapport n° 13531 van de Raad van Europa (stuk 3) « même si beaucoup de demandeurs d'asile sont bien accueillis par leurs communautés présentes en Italie, il est clair que les capacités d'accueil italiennes existantes sont insuffisantes pour répondre aux besoins croissants. La qualité des conditions d'accueil, notamment pour les enfants, a d'ailleurs été récemment mise en cause par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire *Tarakhel c. Suisse* » ; Dat in maart 2015 heeft de NGO ASILO IN EUROPA, alweer de alarm moeten trekken tegenover het ernstig gebrek aan onthaalplaatsen in Italië (<http://asiloineuropa.blogspot.be/2014/03/the-future-of-italian-reception->

system.html): “In 2012 and 2013 the SPRAR system has constantly grown with ad hoc, temporary expansions, bringing the system's capacity to around 9.500 places at the end of 2013. But it is only with the Ministerial decree of the 29th of January 2014 – which will be valid for the period 2014-2016 – that the SPRAR system eventually reached a structural capacity of 13.020 places plus 6.500 additional places. Despite being a very good result, this is far from sufficient to cover all the existing needs, especially if we consider that the turnover rate within the SPRAR structures is not particularly high. This means that the SPRAR will not be the Italian reception system but will only come to constitute a bigger part of the system, as compared to previous years. Overcrowded, isolated and extemporaneous measures will continue to be resorted to by the Italian authorities to host some asylum seekers. The percentage of the “lucky ones” who will find a place in the enlarged SPRAR system, compared with the “unlucky ones” who will not find a place in a SPRAR project, will largely depend on the influxes of asylum seekers over the next years and on the turnover rate within the SPRAR”. Dat verzoeker, aangezien de huidige situatie in Italië, in geen geval overgebracht mag worden naar Italië waar hij een reële risico loopt om geen opvang te verkrijgen en dus dakloos te worden, met alle gevolgen ervan; Dat de onthaal- en ontvangvoorzieningen in Italië onmenselijk en vernederend zijn en een schending vormen van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest. Dat verzoeker benadrukt dat de situatie in Italië uiterst moeilijk en evolutief is, wat Uw Raad nog heeft bevestigd in haar arrest 175.527, d.d. 12 februari 2016; Dat de situatie er een ramp is wegens het groot aantal asielzoekers en migranten die elke dag aankomen; Dat Italië niet in de mogelijkheid is de opvang en onthaal van de asielzoeker te waarborgen; Dat in twee arresten van Uw Raad, nl n° 144.188 en 144.367 van april 2015, U heeft geoordeeld dat: « Il ressort de ceux-ci (ndlr : les rapports présentant la situation d'accueil en Italie), malgré les mesures mises en œuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri-, ou qu'il ne sera pas contraint de dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées-, le temps de l'examen de la demande d'asile. Les circonstances que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision et à l'audience, ne permet pas d'énervé ce constat. » (Vrije vertaling: Er is vastgesteld (Ndldr...) dat, alhoewel maatregelen genomen worden door de Italiaanse regering, het absoluut niet gewaarborgd is dat ieder asielzoeker die in Italië belandt, zal aangenomen worden door de Italiaanse autoriteiten – en hem een dak verschaffen – of dat hij niet verplicht zal worden, in uiterst moeilijke omstandigheden – de maximum mogelijkheden van de opvang centrum zijnde regelmatig overschreden –, de tijd nodig voor de behandeling van zijn asielaanvraag. De omstandigheid dat de situatie in Italië niet vergelijkbaar is met Griekenland zoals onderzocht door de EHRM in de zaak M.S.S., zoals verwerende partij het onderlijnt in haar beslissing en op zitting, doet geen afbreuk van deze vaststelling); Dat de vaststelling van verwerende partij dat “de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van grote luchthavens (...) bijkomende opvangcapaciteit werd opgericht” hieraan niets veranderd; Dat het AIDA-rapport waarop verwerende partij zich baseert dit gegeven nuanceert omwille, o.a. de aanhoudende instroom van vluchtelingen, de structurele tekortkomingen i.v.m. de kwaliteit van de opvangcondities in de Italiaanse centrum in het algemeen en dat deze projecten maar tijdelijk zijn ; Dat het tijdelijke karakter van deze projecten niet betwist is door verwerende partij; Dat aangezien deze opvangcentra geen langdurige (hoor hiermee, de duur van de asielprocedure) opvang voorzien, heerst de vraag waar en hoe de asielzoekers opvang en onthaal zullen kunnen genieten één maal ze deze centrum moeten verlaten; Dat recente artikels aantonen dat de huidige situatie nog steeds niet verbeterd is; Dat in januari 2017 een opstand ontstond bij de migranten ten gevolge van de dood van een jonge Afrikaanse vrouw. Het opvangcentrum, dat normaal een 15-tal migranten diende op te vangen, biedt een dak aan 1300 tot 1500 migranten. Er heerst een totaal gebrek aan alle mogelijke diensten (verzorging, voeding, primaire behoeften zoals kleding enz.) (<http://www.courrierinternational.com/article/italie-dans-un-centre-daccueil-pour-migrants-la-colere-pres-la-mort-dune-jeune-femme>, januari 2017) Dat het sluiten van de Balkanroute ernstige gevolgen heeft gehad en de toestroom van migranten in Italië heeft vermeerderd (<http://www.lesoir.be/1455864/article/actualite/fil-info/fil-info-monde/2017-03-08/structures-d-accueil-migrants-debordees-en-italie>, maart 2017) In februari 2017 duidt RTBF aan dat één van de factoren die de toestroom van migranten in Italië aanmoedigt de catastrofale levens- en veiligheidsomstandigheden in Libië zijn. (https://www.rtbf.be/info/monde/detail_les-migrants-se-pressent-en-italie-marques-par-le-cauchemar-libyen?id=9540919, februari 2017)

10. Overwegende dat, ten achtste, verwerende partij zijn beslissing, o.a. staat op het AIDA rapport; Dat verzoeker van mening is dat verwerende partij een partijdige en gedeeltelijke lezing doet van het rapport; Dat, alhoewel, de Europees Fonds voor Vluchtelingen Italië geholpen heeft ivm bepaalde opvangcentrums (nl. in het kader van de verwachte “hotspots”), dit in geen geval een structureel

antwoord brengt aan de vele tekortkomingen van de asielprocedure en opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië waarmee Italië trotseert; Dat er in het rapport, o.a. te lezen is dat *“Moreover, CIR reported very worrying information about a group of 16 Gambians who were immediately shifted from the Lampedusa “hotspot” to a detention centre in Caltanissetta, with a deportation procedure already underway. ‘This call into question whether they were effectively granted the possibility to apply for asylum and whether there will be a group approach, and all those coming from a country which is not either Syria or Eritrea will be automatically deported’.* At the beginning of November 2015, CIR and other organisations belonging to the National Asylum Round Table sent a letter to the Minister of the interior asking to meet him express serious concerns on the bad practices adopted by the Italian police but no answer was received so far. These practices of dubious constitutional legitimacy were adopted concurrently with the implementation of the “hotspot” approach by the police together with Frontex personnel. Among the bad practices are:

- Limitation of access to the asylum procedure for specific nationalities, mainly West Africa,
- Hundreds of people notified with a rejection / expulsion order in the identified “Hotspot” areas. Most of them were not detained in detention and expulsion centres, due to lack of places available in CIE’s,
- Migrants received none or inadequate information on the procedure applied, or on the possibility to make an asylum request, or on the possibility and modalities to lodge an appeal,
- No access to NGOs nor to the UNHCR”;

Dat het rapport ook benadrukt dat, alhoewel op papier iedere asielzoeker het recht heeft bijgestaan te zijn van een tolk in het kader van zijn asielaanvraag, *“In practice there are not enough interpreters available and qualified in working with asylum seekers during the asylum procedure”* ; Dat met betrekking tot het nodige aanstellen van een pro deo advocaat voor de asielzoekers die in beroep zouden moeten gaan tegen een jegens hem genomen beslissing, onderlijnt het rapport dat: *“The law specifies that in case of income acquired abroad, the foreigner needs a certification issued by the consular authorities of their country of origin. However, the law prescribes that if the person is unable to obtain this documentation, he or she may alternatively provide a self-declaration of income. In this regard, during the last years there has been a worrying trend developed by the Rome Bar Council which has adopted the practice to systematically require an official certification of the income released by the consular authorities of the country of origin of the asylum seeker concerned in order to guarantee their access to the gratuito patrocinio. As highlighted by UNHCR and several NGOs, taking into consideration that in the majority of cases the persecution of asylum seekers is perpetrated by the authorities of their country of origin, and thus that the persons concerned are in most cases unable to present themselves to the consular authorities to obtain the certification of their income, the practice adopted by the Rome Bar Association prevents many applicants from having access to free legal aid”*; Dat artikel 6 van het EVRM het recht tot een eerlijk proces waarborgt; Dat artikel 13 het recht tot een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt; Dat artikel 6 juncto artikel 13 van het EVRM inhouden dat ieder asielzoeker de recht heeft om bijgestaan te zijn door een advocaat gedurende zijn asielprocedure om zijn rechten te waarborgen; Dat om deze recht te eerbiedigen, het aanstellen van pro deo advocaat daadwerkelijk moet zijn, en dit zonder de voorwaarden van een *“official certification of the income released by the consular authorities”*; Dat deze voorwaarde de toegang tot een pro-deo advocaat ernstig aantast; Dat, zoal het rapport het bevestigt, de Dublin returnees meestal in Rome of Milaan aankomen eenmaal de overdracht uitgevoerd word ; Dat verzoeker een reëel risico loopt om, in geval van een negatieve beslissing genomen door de asielinstanties in Italië, geen toegang te hebben tot de rechtbank omwille het niet aanstellen van een pro-deo advocaat; Dat dit een schending vormt van zijn fundamentele rechten zoals bepaalt in artikelen 6 en 13 van het EVRM; Dat het risico van een schending van deze fundamentele rechten niet nauwkeurig werd onderzocht door verwerende partij; Dat met betrekking tot de situatie van de Dublin Returnees, het rapport expliciet verklaart *“The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to the reception system, which is however, a problem common for all asylum seekers”* ; Dat bovendien, ivm met de onthaal- en opvangvoorzieningen in Italië, het rapport bevestigt dat, *“According to the practice recorded until end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the “fotosegnalemento” (fingerprint), they may access accommodation centers only after their formal registration (“verbalizzazione”). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets”* ; Dat, meer bepaald met de opvang- en onthaalvoorzieningen van de Dublin Returnees, verwerende partij verwijdt mee te delen dat *“a further distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not”* ; Dat het rapport vervolgt en verklaart: *“If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centers (CARA or SPRAR). Due to lack of available places in reception structures*

and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases – too long, however. (...). If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed the reception system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARA. However they may be accommodated in these centres in case places are available to allow them to restart the administrative procedure to obtain a permit of stay” Dat bovendien, “CARA do not all offer the same reception services. Their quality of assistance varies between facilities and sometimes fails to meet adequate standards, especially regarding the provision of legal and psychosocial assistance”; Dat de overbevolking in de centrum, voornamelijk in de CARA, bevestigd is door het rapport, alsook het gebrek aan de nodige materiële voorzieningen ; Overwegende dat er duidelijk blijkt uit de hierboven – letterlijke – hernomen passages van het rapport naar de welke verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing, dat, zowel de asielprocedure als de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië, de Internationale en Europese vereisten inzake de rechten van een (kandidaat)vluchteling niet eerbiedigt zijn (o.a., Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut der vluchtelingen, de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, het EVRM, de EU-Handvest, ...);

11. Overwegende, ten negende, de verwerende partij stelt dat : “Hierbij wensen we ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International (“Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migration rights”, 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. Dat de verwerende partij verder stelt dat : “We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal worden gebracht”. Dat dit op geen enkel objectief element gestaafd is ; Dat vermits geen enkele waarborg gegeven werd aan verzoeker betreffende zijn onthaal in Italië, hij weldegelijk in een dergelijke hotspot zou kunnen belanden ; Dat verwerende partij zelf toegeeft dat er schendingen zijn van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het EU-handvest in deze hotspots; Dat de verwerende partij zich bijgevolg vragen moet stellen bij onmenselijke en vernederende behandelingen in andere onthaalvoorzieningen ; Dat, nu Italië artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het EU-handvest klaarblijkelijk schendt, men niet zomaar mag beweren dat dit niet het geval zal zijn voor verzoeker, zonder enige personele waarborg gekregen te hebben betreffende verzoeker ; Dat men in het rapport van Amnesty International onder meer leest dat : “Amnesty International visited the hotspots of Lampedusa and Taranto, in March and May 2016 respectively, and the then CPSA of Pozzallo, now hotspot, in July 2015, and has noticed several systemic faults with respect to reception conditions, including for example the absence of communal areas – even of a simple table to eat at –, the fact that in one case at least refugees and migrants sleep in tents, and the widespread overcrowding. » « unaccompanied minors, arriving in 2016 more numerous than in previous years – 119 have to stay in hotspots for weeks due to the lack of space in more adequate reception centres, while not a single unaccompanied minor has benefited from relocation to any other Member State as of 28 September 2016 ». Dat deze passages weldegelijk aanduiden dat Italië helemaal niet in staat is om de instroom van migranten correct te beheren ; Dat de verwerende partij verder stelt dat : Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het EU-handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013”. Dat Amnesty International “geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het EU-handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië” daar dit niet het onderwerp is van het rapport van Amnesty International die als titel Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migration rights heeft;

12. Overwegende dat, ten laatste, een tegenstrijdigheid bestaat in de bestreden beslissing die, enerzijds beweert dat de asielprocedure van verzoeker en zijn opvang in Italië zullen overeenkomen met de Europese vereisten, en anderzijds, erkent dat Italië geconfronteerd is met verschillende tekortkomingen; Dat België verplicht is, overeenkomstig artikel 3.2 van de Dublin III verordening, de asielaanvraag van een kandidaat-vluchteling te behandelen indien “het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Dat het verwijderen van verzoeker problemen kunnen opwerpen ten aanzien van artikel 3 EVRM, en ten gevolge België verantwoordelijk kan stellen in geval er gegronde redenen zijn om waar te nemen dat hij blootgesteld zal zijn aan vernederende en onmenselijke

behandelingen in Italië (in die zin, RvV, arrest 159.072, d.d. 21 december 2015, p.6); Dat "Het EHRM heeft reeds beoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66)" ; Dat "De Raad is dan ook van oordeel dat in casu er niet zonder meer - op grond van algemene informatie die geen uitsluitel geeft - van kan worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd (EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 118) naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat. Dit klemmt des te meer nu de Italiaanse autoriteiten geen teken van leven hebben gegeven naar aanleiding van het terugnameverzoek door de Belgische overheid en zij dus op dat vlak ook geen enkele garantie hebben geboden" ; Dat Uw Raad dus van oordeel is dat het onderzoek van de Belgische Staat, omwille de risico dat betrokkene had om in een situatie die artikel 3 EVRM schendt te belanden, niet grondig genoeg was; Dat, « Selon la jurisprudence du C.C.E, qui fait le lien entre les jurisprudences Tarakhel c. Suisse et A.M.E c. Pays-Bas de la Cour européenne des droits de l'homme, si tout renvoi Dublin vers l'Italie ne constitue pas un traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la C.E.D.H. (sauf, conformément à Tarakhel, en a de particulière vulnérabilité et sans garanties individuelles d'accueil), la situation délicate et évolutive en Italie suppose un examen rigoureux de la situation de l'accueil à l'arrivée en Italie et une grande prudence dans autorités. A défaut, le transfert doit être suspendu, ou même annulé » ; (Vrije vertaling: Volgens de rechtspraak van de RvV, die het band doet tussen de rechtspraak Tarakhel ./ Zwitserland en A.M.E. ./ Nederlands van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, als ieder overdracht naar Italië niet een onmenselijke en vernederende behandeling is tegenstrijdig met artikel 3 EVRM (behoudens, overeenkomstig met Tarakhel, het geval van uiterst kwetsbaarheid en zonder individuele waarborgen van opvang), de voorzichtige en evolutieve situatie in Italië veronderstelt een accurate onderzoek van de opvang voorziening bij aankomst in Italië et een grote voorzichtigheid van de autoriteiten. Is het niet het geval, dan moet de overdracht geschorst, of zelf nietig verklaard zijn) Dat verwerende partij geen enkel waarborg heeft geëist en verkregen van Italië, de welke zelf niet aan het verzoek tot overname d.d. 10.06.2016 heeft geantwoord; Dat in huidige omstandigheden, ieder overdracht naar Italië een onmenselijke en vernederende behandeling is tegenstrijdig met artikel 3 EVRM, kan vormen; Dat verwerende partij, ten gevolge, alsmede omwille de algemene asielprocedure- en opvangvoorzieningen tekortkomingen in Italië, toepassing had moeten doen van artikel 3.2. van de Dublin III verordening; Dat Uw Raad beoordeelde dat "En effet, tenant compte de la situation particulière que connaît actuellement l'Italie et dont le Conseil ne peut ignorer l'existence, s'agissant d'un fait de notoriété publique, il convient que la partie défenderesse procède de manière sérieuse et rigoureuse à un nouvel examen actualisé des conditions effectives d'accueil des demandeurs d'asile, en l'espèce", en ten gevolge, de nietig verklaring en de schorsing van de in die zaak bestreden beslissing heeft bevolen; (Vrije vertaling: Inderdaad, rekening houdende met de uitzonderlijke situatie die heerst in Italië en waarvan de Raad niet onkenkelijk is aangezien het een feit van publieke kennis is, hoeft verwerende partij overgaan tot een nieuw nauwkeurig en serieus, geactualiseerde onderzoek van de effectieve opvangvoorzieningen voor asielzoekers, zoals in huidige zaak); Dat verwerende partij artikel 3 van het EVRM en het artikel 4 van de EU-Handvest schenden in geval ze de bestreden beslissing in het kader van de Dublin III verordening procedures uitoefent; Dat de bestreden beslissing nietig verklaard moet worden en de uitoefening ervan geschorst zijn;

b) Stuk 2 van het middel: schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij

1. Overwegende dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 de formele motiveringsplicht van tegenpartij bepalen; Dat artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat alle administratieve beslissingen met redenen omkleed zijn; Dat de motivering verzoeker moet toelaten de reden(en) te begrijpen, zowel in feiten als in rechte, van de maatregel die tegenover hem word genomen; Dat de wet van 29 juli 1991 de formele motiveringsplicht verstrengt; Dat de studie van UNHCR "Beyond the proof - Credibility Assessment in EU Asylum Systems" stelt dat de individuele en contextuele omstandigheden in overweging genomen moeten worden bij het onderzoek van elke asielaanvraag; Dat door de formele (of uitdrukkelijke) motivering " worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen" ; Dat de bestreden beslissing dient niet op alle rechtsmiddelen te antwoorden, maar wel, ten minste, op de determinerende;

Dat de determinerende rechtsmiddelen of motieven diegene zijn die hoofdzakelijk de beslissing schragen; Dat de motieven van de beslissing voldoende draagkrachtig moeten zijn; Dat de motieven van de beslissing steun moeten vinden in het administratief dossier van de tegenpartij en op de bekende feiten van de zaak; Dat in geval de motieven in de bestreden beslissing geen steun vinden in het dossier, dan moet de motivering als onvoldoend beschouwd worden ; Dat verwerende partij zich niet kan tevredenstellen door de verklaringen van betrokkene af te wijzen op basis van louter subjectieve appreciatie;”

2.3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat *in casu* de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing, derwijze dat de verzoekende partij hiervan kennis heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing in rechte aan te vechten. De gegeven motieven zijn op het eerste zicht pertinent en draagkrachtig, zodat een ernstig middel ontleend aan de aangehaalde bepalingen of de formele motiveringsplicht niet blijkt.

Het opgeworpen middel – waarbij de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de door de verwerende partij gemaakte beoordeling dat niet blijkt dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico heeft op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM – dient vanuit het oogpunt van de materiële motivering te worden bekeken en dit in het licht van de toepassing van voormelde verdragsbepaling.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De overige door de verzoekende partij aangevoerde rechtsregels houden alle verband met de beoordeling van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling dat zij zou kunnen lopen in geval een overdracht aan de Italiaanse asielinstanties en betreffen dus de beoordeling van het risico van de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

2.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het

individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.3.2.3.1. De verzoekende partij voert vooreerst een schending van artikel 8 van het EVRM aan. Zij stelt dat zij zes rechtstreekse familieleden heeft in België.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van de vader van de verzoekende partij, diens echtgenote en meerderjarige zoon alsook met de aanwezigheid van de minderjarige broer en zus van verzoekende partij. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in België dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn vader reeds in België woont en stelde daarbij ook graag bij zijn vader te zijn in plaats van te worden overgedragen naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende vader van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Italië België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en tevens ook geen medicatie te nemen met uitzondering van een zalf die hij verkreeg voor een huidirritatie. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. Daarnaast merken we op dat betrokkene geen melding maakte van enige gezondheidsproblemen bij zijn in België verblijvende vader. Verder verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor in België d.d.06.02.2017 nog geen contact te hebben opgenomen met zijn in België verblijvende vader.

We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende vader zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de vader van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Een gezinsband tussen meerderjarige kinderen en hun ouders valt pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.

Verzoekende partij blijkt *in casu* tot januari 2017 gescheiden te hebben geleefd van haar vader en diens echtgenoot. Pas in januari 2017 zou verzoekende partij haar vader hebben vervoegd. Tijdens haar gehoor verklaarde de verzoekende partij ook dat zij nog geen contact had opgenomen met haar in België verblijvende vader. Dit wordt ook erkend door de verzoekende partij in haar verzoekschrift. De verzoekende partij stelt immers dat zij pas contact heeft opgenomen met haar vader sinds zij gedetineerd werd in een gesloten centrum. Zij meent dat zij sinds haar aankomst in België niet de tijd zou gehad hebben om het nodige te doen om het haar vader en diens gezin contact op te nemen.

De verzoekende partij legt geen enkele indicatie voor waaruit zou blijken dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn anders dan de normale affectieve banden. De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij met haar vader een band zou hebben die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Om dezelfde reden toont de verzoekende partij niet aan dat de gezinsband met haar broer en zus onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

In casu dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets

uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in. Bovendien kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoekende partij in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar vader en diens gezin en de banden met hen verder te onderhouden.

Voorts geldt dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.2.3.2. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De verzoekende partij betoogt dat zij onmiskenbaar een kwetsbaar profiel zou hebben, nu zij nog maar sinds enkele maanden meerderjarig is.

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hieromtrent als volgt:

“Indien er verder verwezen zou worden naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland, waarin gesteld wordt dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid, merken we op dat dit arrest stelt dat een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kan betekenen. We benadrukken echter dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1998 geboren alleenstaande. We benadrukken hierbij ook nogmaals dat betrokkene tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris wordt niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate

specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin verzoekende partij in Italië zal worden opgevangen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij vijf maanden geleden meerderjarig geworden is, doet aan bovenstaande motieven geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden, maakt het enkele feit dat de verzoekende partij sinds een vijftal maanden meerderjarig is niet aannemelijk dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid.

Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen komt het betoog van de verzoekende partij er op neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de asielprocedure, de opvang en behandeling van asielzoekers.

Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“De terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 impliceert daarbij ook dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Verder merken we met betrekking tot aan Italië overgedragen personen op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo verwijzen we onder meer naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië (“Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure”, pagina 40).

Verder merken we op dat het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 een omzetting vormt van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (‘opvangrichtlijn’). Deze Richtlijn laat toe dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. We merken op dat het loutere gegeven dat een beslissing tot intrekking van dergelijke materiële opvangvoorzieningen, omdat een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging of toestemming verlaat, niet per definitie een reëel risico vormt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Bovendien verwijzen we ook naar het meest recente rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH, wat tevens ook wordt aangehaald door de advocaat van betrokkene (‘Schweizerische Flüchtlingshilfe’ – Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien”, Bern, augustus 2016, verder SFH-rapport genaamd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. Daarin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er een procedure voorzien is voor het herkrijgen van opvang. De betrokkene dient desgevallend een afspraak te maken met de bevoegde prefectuur en uit te leggen waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is in dat geval aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel (pagina 28). Ons inzien maakt de betrokkene niet aannemelijk dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië. Bovendien vindt de mogelijkheid om de

materiële opvang in te trekken steun in artikel 20, lid 1, a van de Richtlijn 2013/33/EU en komt Italië daarmee niet tekort aan de verplichtingen uit deze Richtlijn.

We benadrukken verder ook dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit impliceert daarbij ook dat Italië verzoeken en het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.”

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat voormelde motieven betreffende de toegang tot de asielprocedure, die steun vinden in het administratief dossier, foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, heeft geen enkele invloed op het gegeven dat er een individueel onderzoek zal zijn naar haar asielaanvraag. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin III-verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en de asielaanvraag te behandelen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig stellen dat het feit dat de Italiaanse instanties het verzoek tot overname niet hebben beantwoord bevestigt dat zij geen individuele garantie heeft dat haar asielaanvraag in Italië zal worden behandeld.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij geen toegang zal hebben tot een daadwerkelijke asielprocedure en beroepsprocedure in Italië.

2.3.2.3.3. De verzoekende partij betoogt dat Italië niet als de verantwoordelijke lidstaat mocht beschouwd worden, gelet op de structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure van kandidaat-vluchtelingen en hun opvang. De verzoekende partij betoogt dat uit verschillende objectieve informatiebronnen blijkt dat Italië niet als bevoegde lidstaat beschouwd kan worden.

Uit de motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris is nagegaan of er redenen zijn die zich zouden kunnen verzetten tegen de overdracht van de verzoekende partij aan Italië. In het kader van dit onderzoek werd in het bijzonder rekening gehouden met de moeilijkheden waarmee Italië -net als elke andere lidstaat- geconfronteerd wordt in het kader van de asielcrisis.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing blind zou gebleven zijn voor de gebeurlijke gebreken in het Italiaanse asielsysteem. Evenwel werd na onderzoek vastgesteld:

“Verder benadrukken we dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen omwille van de massale en continue toestroom van vluchtelingen het hoofd te bieden.

Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dat er zich in individuele gevallen problemen kunnen voordoen, doet derhalve geen afbreuk aan het gegeven dat Italië grote inspanningen doet, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”

In het enig middel wijst de verzoekende partij op het feit dat het M.S.S. een einde heeft gesteld aan het automatisch vermoeden van eerbiediging van de mensenrechten door een lidstaat, dit omwille van de loutere ondertekening van het EVRM. De verzoekende partij voert aan dat het risico op een schending van artikel 3 EVRM *in concreto* moet worden onderzocht.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing *in concreto* en rekening houdend met de specifieke situatie van de verzoekende partij onderzocht of er *in casu* een risico bestaat op een schending van artikel 3 EVRM. Ten onrechte spitst de verzoekende partij haar kritiek toe op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing, daar waar voorafgaand aan de door de verzoekende partij gewraakte passage duidelijk een *in concreto* onderzoek werd gevoerd door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

De verzoekende partij stelt vast dat het feit dat de Italiaanse instanties het verzoek tot overname niet hebben beantwoord, bevestigt dat zij geen individuele garantie heeft dat haar asielaanvraag zal behandeld worden en dat zij bijstand en opvang zal genieten.

Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

De Raad benadrukt nog dat de Italiaanse overheden zeven dagen op voorhand zullen worden in kennis gesteld van een overdracht, zodat alle nodige kunnen worden voldaan.

Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat *in casu* enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, erop wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland: *"We benadrukken verder ook dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM ook hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde hierin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35)."*

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland).

De Raad benadrukt dat ook dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich heeft gesteund op het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2016. Verder merkt de Raad verder op dat de verwerende partij zich tevens heeft gesteund op volgende stukken, waarvan de meest recente zijn:

- "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015
- "Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap" van 1 oktober 2015
- het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern) van augustus 2016;
- Het rapport van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights") van 2016

De verwerende partij komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verwerende partij baseert zich, voor de analyse van de wijze waarop de opvangsituatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië geregeld is, onder meer op het AIDA rapport van december 2016 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SHF rapport van augustus 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië en motiveert hieromtrent: *"We merken desbetreffend ook op dat het AIDA-rapport meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64). Het AIDA-rapport belicht dan ook de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60).*

Zo blijkt uit het AIDA-rapport dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië."

De verwerende partij komt, na het onderzoek en de beoordeling van de in de verschillende bronnen vervatte informatie, tot de volgende conclusie:

"We merken desbetreffend ook op dat het AIDA-rapport meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64). Het AIDA-rapport belicht dan ook de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60).

Zo blijkt uit het AIDA-rapport dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het

SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublinterugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië. Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*"Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien*", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (*"Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben"* pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (*"Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze"*, pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (*"The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country"* <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italyplans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>). Dit toont alvast ook aan dat er door de Italiaanse overheid tal van inspanningen geleverd worden om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen en Italië heeft dan ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein. Het staat derhalve buiten kijf dat Italië de nodige inspanningen levert om in opvang te voorzien. Dit wordt tevens ook bevestigd door de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor waarin hij verklaarde in Italië de mogelijkheid te hebben gehad om in opvangcentra te op Sicilië en te Torino (Italië) te verblijven.

Recente informatie wijst er dus op dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers na de eerstelijnsvoorzieningen doorstromen naar de tweedelijnsopvang, in het zogenaamde SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden. Daarenboven kunnen geenszins concrete elementen worden aangehaald die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA- of SPRAR-centra, in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijk onmenselijke toestanden zouden voordoen die de grondrechten van betrokkene zouden aantasten. Zo wordt in het AIDA-rapport gesteld: *"nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the effective number of asylum seekers hosted compared to the actual capacity of the centre, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre"* (p. 73).

Verder wensen we ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International (*"Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights"*, 2016) verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie, blijkt zeer duidelijk dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielpprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken verder ook dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen melding maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verklaarde betrokkene geen problemen te hebben met Italië.

Verder benadrukken we dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen omwille van de massale en continue toestroom van vluchtelingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dat er zich in individuele gevallen problemen kunnen voordoen, doet derhalve geen afbreuk aan het gegeven dat Italië grote inspanningen doet, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

We verwijzen hieromtrent onder meer ook naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport *"L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes"*, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; *"Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries"*, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, *"Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy"*, juli 2013; *"Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries"*, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; *"Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap"*, Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

De verwerende partij heeft dus omstandig gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, zich daarbij steunend op allerlei recente bronnen van informatie.

De verzoekende partij kan dan ook niet zonder meer verwijzen naar het AIDA-rapport van december 2016, zonder concreet en precies te argumenteren waarom de visie van de verwerende partij - die de erin genomen standpunten, samen gelezen met informatie uit andere recente bronnen uit het jaar 2016, niet van die aard acht dat ze doen besluiten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet zou nakomen - kennelijk onredelijk, niet correct of onzorgvuldig zou zijn. De verzoekende partij kan zich er niet mee tevreden stellen louter te citeren uit en te verwijzen naar pagina's in een rapport dat ook door de verwerende partij wordt aangewend om te besluiten dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen. Zij dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten te besluiten dat dit besluit in casu steunt op incorrecte feitenvinding, miskenning van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is, quod non in casu. Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze de conclusies die worden getrokken uit het SHF-rapport van 2016, het AI-rapport van 2016 of de recente informatie van 19 oktober 2016 betwist of weerlegt.

In het licht van wat voorafgaat blijkt dat noch de uiteenzettingen van de verzoekende partij noch de informatie uit het administratief dossier toelaten om vast te stellen dat de verzoekende partij verstoken zal blijven van adequate opvang bij een terugkeer naar Italië. De verzoekende partij maakt verder ook niet aannemelijk dat zij zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door de verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

De uiteenzetting van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de voormelde arresten dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.3.2.3.4. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

De verzoekende partij voert aan dat zij een kandidaat-vluchteling is en aldus per definitie een uiterst kwetsbaar profiel heeft. De verzoekende partij levert in dit kader kritiek op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing overweegt dat de Tarakhel rechtspraak in casu geen toepassing zou kunnen vinden om de reden dat de verzoekende partij een in 1998 geboren man is die alleenstaand is en van wie geen attesten of andere elementen aangebracht werden die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert om te reizen of dat redenen betreffende zijn gezondheid bij overdracht zouden kunnen leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er met haar kritiek niet in slaagt om afbreuk te doen aan de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de verzoekende partij an sich geen kwetsbaar profiel heeft. Verzoekende partij maakt dit bijzonder kwetsbaar profiel niet aannemelijk.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de individuele omstandigheden van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep, het volgende gemotiveerd:

“Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen problemen te hebben betreffende zijn gezondheidstoestand en dat hij tevens ook stelde geen medicatie te nemen met uitzondering van zalf tegen een huidirritatie. Betrokkene bracht tot op heden in het kader van zijn asielprocedure dan ook geen medische attesten of andere documenten aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder verwijzen we desbetreffend ook nogmaals naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

Indien er verder verwezen zou worden naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland, waarin gesteld wordt dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid, merken we op dat dit arrest stelt dat een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van

artikel 3 van het EVRM kan betekenen. We benadrukken echter dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1998 geboren alleenstaande. We benadrukken hierbij ook nogmaals dat betrokkene tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”

De verzoekende partij betwist deze motieven niet.

De verzoekende partij alludeert wel op het feit dat garanties hadden moeten worden gevraagd aan de Italiaanse asielinstanties.

Hoewel de verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan zij niet zonder meer betogen dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

De Raad merkt tevens op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. In een omzendbrief van 2 februari 2015, met specifieke verwijzing naar het Tarakhel arrest, garandeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken aan alle Dublinpartners dat alle families met kleine kinderen samen zullen worden opgevangen in een faciliteit waar de opvangomstandigheden zijn aangepast aan de familie en de leeftijd van de kinderen. In een tweede brief van 15 april 2015 informeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken de Europese Commissie dat huisvesting binnen het SPRAR-netwerk werd gereserveerd voor families die in het kader van de Dublinverordening worden overgedragen aan Italië. Een lijst met beschikbare faciliteiten werd in een omzendbrief van 8 juni 2015 aan de Dublinpartners verzonden. Uit recente rechtspraak volgt dat het EHRM voormelde omzendbrieven aanvaard als een voldoende garantie en geen reden ziet om te geloven dat de opvangplaatsen die specifiek worden voorbehouden voor families die worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening niet beschikbaar zijn bij hun aankomst te Italië, in zoverre de Italiaanse overheden op de hoogte zijn van een familiesituatie en de datum van de geplande Dublin-overdracht.

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36). Het feit dat de verzoekende partij geen vrienden en familie heeft in Italië geeft aldus geen aanleiding tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in het betoog dat het feit dat de Italiaanse overheden niet hebben ingestemd met de overname, bevestigt dat er geen garanties zijn dat zij opvang en bijstand zal krijgen. Dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Zoals supra uiteengezet zijn er geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk welke bijkomende garanties er nog gevraagd dienden te worden.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij zich enkel op materieel theoretisch recht baseert om geen toepassing te maken van artikel 3.2. van de Dublin III-Verordening.

Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij prima facie geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Bijgevolg maakt de verzoekende partij op het eerste zicht evenmin een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, noch van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3.2. en 17.1. van de Dublin III-Verordening aannemelijk.

De verzoekende partij maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt de verzoekende partij op het eerste zicht aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt prima facie niet. Op het eerste zicht toont de verzoekende partij het bestaan van een manifeste appreciatiefout niet aan.

Het enig middel is niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. MILOJKOWIC